

Vjezd do Jeruzaléma a prorocký nářek nad chrámem

Původ materiálu

Pavel Prejda

Pořadí v lekci

32

Žalmy 118,26-27a Požehnaný, jenž přichází v Hospodinově jménu. Žehnáme vám z Hospodinova domu. Hospodin je Bůh, dává nám světlo.

liturgické čtení-L 19,35-40

klíčové pojmy, dobové a textové souvislosti:

- **starozákonní souvislosti** - evangelista nepíše „reportáž“ o tom, jak slavně Ježíš vjížděl do Jeruzaléma, ale učí nás pohledu víry. To, co se kolem Ježíše děje, má hluboké souvislosti s událostmi Boží záchrany, které zvěštovali starozákonní svědkové, proroci i žalmista. Proto zmiňuje prorocká slova, proto příprava vjezdu probíhá jakoby podle předem připraveného plánu. V evangelistově pohledu zůstává starozákonní zvěst otevřená a jejím vyvrcholením a jedinečným naplněním se stává právě Ježíšův příběh.

- **pokračoval v cestě do Jeruzaléma** (v. 28) - příběh, který jinak v úvodní partii (vv. 28b-38a) vypráví podle Marka, zařazuje Lukáš výslovně do souvislosti s Ježíšovou cestou (Lk 9,51), na níž dovrší svoje mesiášské/spasitelské poslání a která je výslovně předznamenána motivem utrpení. Toto „předznamenání“ brání rozumět vyprávění jako jednoduše vítězoslavnému příjezdu.

Katecheticky můžete tento motiv zpracovat dodatečně: Teofil si při vyprávění samozřejmě „vzpomene“ na triumfální vjezdy antických potentátů – a Lukáš ho upozorní, že neoslavuje někoho, kdo prostě všechno vyhrál. Závěrečný „jeremjášovský“ pláč spojuje vyprávění s Lk 13,33-35. Lukáš líčí Ježíšův vjezd jako symbolický prorocký „happening“ – nekrálovský příchod pravého krále. Právě jako prorocky provokující a „nekrálovsky kralující“ služebník Hospodinův to nakonec od jeruzalémských potentátů – velerady, Piláta a Heroda (srv. ještě

i ohlas Sk 4,27), patřičně „schytá“.

- **oslátko**, nachystané, až ho někdo odváže, „pochází“ z Gn 49,11. Odvázáno má být ve chvíli, kdy „přijde“ ten, který se má podle Jákobova požehnání a zaslíbení ujmout vlády nad Izraelem a jehož budou respektovat národy – mesiášský panovník. Zaslíbení souzní se Zachariášovou prorockou písničkou o králi tichém, plném spravedlnosti, který se nevyvyšuje, ale je ponížený, tj. blízký těm, kdo jsou „dole“ (Za 9,9). Bude-li se Teofil ptát, jak Ježíš věděl, že tam to oslátko bude, může mu Lukáš odpovědět právě odkazem na tato starozákonní místa: Napsal jsem to, milý Teofile, jako takovou „hlášku“. Když chci dát bez dlouhého vysvětlování najevo, na jakou linii Ježíš navazuje, vyjádřím to tím, jaké zvíře a od jakého stromu se na jeho příkaz odvazuje.

- **nalezli vše, jak jim řekl** (v. 32)- v momentě, kdy Marek opakuje znova údaj o uvázaném oslátku (snad aby podtrhl, že Ježíš si poslal pro oslátka z Gn 49,11), Lukáš zdůrazní, že poslaní učedníci zjišťují platnost Ježíšova příkazu. Posun může signalizovat, že evangelista nechce ohromit jakousi divuplností, ale jde mu o to povzbudit důvěru, která se nebojí spolehnout na Ježíšovo slovo.

- **vjezd do Jeruzaléma** nese formální znaky triumfálního vjezdu římských císařů (v 70. letech 1. stol. byl proslavený např. triumfální vjezd Tita, pokořitele Jeruzaléma). Ježíš si ovšem místo symbolicky správného vojenského oře vybírá oslíka. Vyprávění je nabito očekáváním, radostí z toho, který přichází. Evangelijní podání zároveň paroduje triumfální mocenské manýry římských císařů (jako by místo na tanku vjel na koloběžce). U Lukáše nejde zřejmě o jediný záměr, protože jeho vyprávění ústí do konfliktu s farizeji - v. 39n.

- **Hosana, požehnaný, který přichází ve jménu Páně** - je úryvek z 118. žalmu (v. 26), kterým vítali davidovského krále, když se ujímal vlády. Žalm tady vzdává díky za „krále“, který přichází „ve jménu Páně“, tj. představuje, ba ztělesňuje Boží záměry a účel, pro který byl vyvolen Izrael. Takto oslavovat Ježíše znamená vyslovit nejniternější očekávání i radost nad tím, že PŘICHÁZÍ ten, který pravdivě a plně ztělesňuje Boží záměr. Uvítací hosana dosvědčuje – „už je to tady!“

„Požehnaný, který přichází...“ byla zároveň písnička, kterou prvokřesťanské sbory vyjadřovaly svou důvěru a naději v Ježíšovu blízkost i vítězství při večeři Páně. Lukáš tady s chutí přebírá zvěstnou vynalézavost Markova vyprávění: Sloku dobře známou z „liturgie“ zařadil do vyprávění, které otevírá pašijní týden. Tento nový kontext pro „starý známý“ liturgický úryvek podtrhuje, že ten, kterého sbor nadšeně vítá jako Vzkříšeného Pána, je totožný s tím, který šel cestou kříže (srv. i Lk 13,35).

Za slovy takového vítání nepochybně proznívá i pokračování žalmu, *vítáme vás z Hospodinova domu* (Ž 118,26b). Jaké odpovědi z Hospodinova domu, tedy z chrámu, se dočká tento vítaný přicházející? Bude přivítán – nebo skončí jako *kámen, který zavrhli stavitelé*? (Ž 118,22; srv. Lk 19,47; 20,17nn).

„Na nebi pokoj a sláva na výsostech!“ - chvalozpěv zástupu je pozemskou ozvěnou úvodního chvalozpěvu nebeského (Lk 2,14). Zatímco při narození zvěstoval nebeský sbor „pozemšťanům“, co k nim s Ježíšem přichází za nebeské dary, nyní „pozemšťané“ odpovídají „do nebe“, že už jim to začalo docházet.

- Ježíšova odpověď farizeům (v. 39-40) - Ježíšovi protivníci jsou pobouřeni tím, že se Ježíš nechává vzývat jako mesiášský nositel „nebe na zemi“. Jeho odpověď zůstává na rovině prorocké kritiky. „Volání kamení“ navazuje nejprve na Křtitelovu kritiku do sebe zahleděné samospravedlnosti: „Bůh může Abrahamovi stvořit děti z tohoto kamení.“ (Lk 3,8) Učedníci z řad pohanů (jako třeba Teofil), kteří adresují tuto žalmovou chválu Vzkříšenému Pánu, se mohou oprávněně řadit mezi „děti Abrahamovy“.

Motiv volání kamení zároveň předjímá, že nezůstane na kameni kámen, že chrám jako centrum oslavy Božího díla „na zemi“ bude vyvrácen (19,44; 21,6). Volající kamení zní jako prorocká kritika (srov. Abk 2,11), která i církvi připomíná, že se nelze s tradiční samospravedlností upínat na osvědčená náboženská místa, zavedené autority, zaběhané tradice.

- cesta do Jeruzaléma končí pláčem (vv. 41-44) - prorockým nářkem nad duchovní tupostí slavného centra: „*Nepoznalo jsi ?as svého navštívení.*“ Motiv „navštívení“ hraje u Lk důležitou roli: srv. 1,68, kdy oněmělý a opět promluvivší chrámový (!) služebník Zachariáš velebí Boha, protože v přicházejícím spasiteli „navštívil svůj lid“. Čas, který plynul jakoby bez Boha, se stal „těhotným“ slitovnou Boží blízkostí, nadějeplným a osvobodivým jednáním (srv. např. Gn 50,24-25; Ex 3,16; 13,19). Ted', když je Ježíš Jeruzalému a chrámu na dohled, pláče nad neschopností tuto zvláštní blízkost rozpoznat a slavit.

- souvislost s Lk 13,33-35 a 21,5-6 - podtrhuje prorockou polohu Lukášova vyprávění. „Jeruzalém zabíjející proroky“, kde „nezůstane kámen na kameni“ symbolizuje náboženskou pýchu a sebeshlíživost, neschopnost otevřít se aktuálnímu oslovení, falešnou soustředěnost na „odvěké“ hodnoty. Lukáš Ježíše vřazuje do prorocké linie, tj. mezi svědky, kteří se s touto pýchou a sebeshlíživostí utkávají, kteří vědí a v pravý čas se nebojí dosvědčit, že právě ty nejlepší duchovní tradice a odkazy se mohou zvrhnout tím nejhorším způsobem. Taková kritika všem vzbudí obecnou nevoli, pobouření a vposledu vyobcování ve jménu víry. Teofil

tu může zjišťovat, že Ježíš není jen davově oslavovaný „Požehnaný Přicházející“, ale též odmítaný a neskladný prorok. Pro Teofila to může vyznít jako varování nenaletět laciné náboženské propagandě (jak před ní ostatně varuje 21. kapitola).

úskalí příběhu:

- obraz uřednického zástupu, provolávajícího „hosana“ chce svým způsobem inspirovat sbor: od toho tu jste, abyste takto Ježíše vítali a slavili. Nejsme tu ale proto, abychom zvyšovali Ježíšovu popularitu či oblíbenost. Jsme sice zvyklí poměřovat, jak je která osobnost významná a slavná, ale Ježíšovi nedodává váhu lidské provolávání slávy, ale starozákonní zaslíbení. Slavnostní pocit, že je nám kolem Ježíše „dobře“ (a čím je nás kolem něj víc, tím je nám líp), by neměl nikdy zakrýt Ježíšův kříž, osamění a zavržení.

- slovo soudu - *ten, který přichází*, vzbuzuje naději a radost z blízkosti záchrany, ale zároveň svůj lid soudí. Tichý král není potichu, když se Boží lid zpronevřuje. Ježíšův výrok prorocké kritiky se netýká jen jeruzalémského chrámu. Připomíná, že neperspektivní jsou všechny praktiky, pomocí kterých chceme pozorné a otevřené naslouchání „událostem navštívení“ zaměnit za náboženství v naší vlastní režii.

- bude „volat kamení“, ale „nezůstane na kameni kámen“ - příběh je otevřen křesťanům z pohanů, neabrahamovským vyznavačům Krista, ale nelze ho prostě interpretovat „substitučně“, tj. že vyznavači z kamení nahradí Izrael. Lukáš nevidí církev jako představitelku kvalitativně lepšího náboženství, které se teď staví na troskách starého. I když se církev takto často chápala, takový křesťanský triumfalismus není na místě. Ježíšův nářek je prorocky opravdový, tudíž zacílený i do církve. Evangelista tu dává zaznít kající prorocké teologii: jestli něco jako Boží lid znamenáme, tak navzdory všem našim zpronevěrám a neschopnostem. Tento pohled přijde ke slovu např. ve Štěpánově kázání (Sk 7). Křesťané, kteří vezmou vážně tento apel, se stejně kajícně a sebekriticky umějí ohlédnout po svých dějinách, vlastních tupostech a neschopnosti rozpoznat „časy navštívení“.

4. pomůcky:

- obrázky Jeruzaléma, palmových větví, chrámu, jásajících lidí, jezdce na oslu...

Vyjádřete „živým obrazem“ nebo scénkou některý důraz tohoto příběhu.

- obrázek rozbourané, zřícené stavby, která byla „národní“ či „církevní“ pýchou

motivační uvedení do příběhu

a) pro mladší (a střední) školní věk:

Vyjděte z pracovního listu 32 (můžete si ho zvětšit do formátu A2 a probírat to s dětmi dohromady).

- zeptejte se nejdřív, které vozidlo může podle vás vjet do té brány? Potom zjistěte, které vozidlo tam může vjet podle pana malíře? Čekali jste to? Co to vyjadřuje o tom, který přijíždí? (Nestojí o žádnou povýšenou nebo odstrašující parádu atd.)

Potom můžete vyprávět příběh o vjezdu a na to navázat, k čemu vjíždějící zamíří.

- nebo si vyprávějte s dětmi o tom, jaké to je, když se na někoho těší: mluví o jeho příchodu, připravují se, vyhlíží, běží mu naproti...? Jak slaví jeho příchod či příjezd?

b) pro (střední a) starší školní věk:

Pusťte dětem písničku „Hosana“ z muzikálu Jesus Christ Superstar. Zeptejte se jich, jak na ně působí - chór fotbalových fanoušků, slavnostní chorál v kostele, provolávání slávy vítězi, vděčnost a radost z příchodu dlouho očekávaného.

Pak vyprávějte příběh a srovnejte jeho vyznění s tím, nač jste přišli v úvodním rozhovoru.

c) pro Teofila

Teofil také může říct, že už se těší, jak skvěle dopadne ta cesta do Jeruzaléma, co ji Lukáš pořád připomíná – Lukáš mu na to odpovídá příběhem, který končí pláčem nad tím, že město nepoznalo příležitost navštívení.

Teofil se může zeptat, proč vždycky před večeří Páně společně říkají „Požehnaný, který přichází ve jménu Páně“, že neví, proč se ostatní z toho tak radují. Lukáš mu na to začne vyprávět příběh – jednotlivé motivy by měly být uvedeny do souvislosti „příchodu“ (přichází jako slíbený vysvoboditel a mesiáš /motiv oslátka/ - už jsme se dočkali - vzbuzuje očekávání - provokuje sebejisté - přichází jako prorocký kritik.)

Teofil samozřejmě může a má vstupovat Lukášovi do vyprávění, důležité však bude vybrat si jeden hlavní motiv, kolem kterého se rozhovor s Lukášem bude točit.

osnovy vyprávění:

osnova pro mladší školní věk:

vyjdete-li z navržené motivace s obrázkem, postupujte v následujících krocích. Chcete-li jen vyprávět:

I. Motivace - čím se Přicházející dopraví dovnitř, k vavřínovému věnci - a co to znamená?

II. Ježíš posílá učedníky pro oslátko

III. Ježíš vjíždí do Jeruzaléma

IV. Zástup Ježíše vítá jako spravedlivého krále

V. Pokračování s pracovním listem: Kam cesta „Požehnaného“ pokračuje?

VI. Nářek nad Jeruzalémem

osnova pro starší školní věk:

Nabídnutá osnova zpracovává tentokrát teofilovské motivy (viz motivace). Osnova je podrobnější, jednotlivé body představují krátké odstavce nebo jen 1-2 věty.

1.1. Motivace - Teofil: Až Ježíš konečně dojde k cíli, do Jeruzaléma, to bude sláva!

1.2. Lukáš: Bude to víc než sláva...

2.1. Ježíš posílá učedníky pro oslátko

2.2. Teofil: Jak věděl, že tam bude?

2.3. Lukáš: Čeká tam na něj už od dob mesiášských zaslíbení

2.4. Poslouchej, učedníci Ježíše uposlechli a na jeho slovo došlo

3.3. Ježíš si sedl na oslátko – a učedníci jak proměnění, mávají, prostírají pláště

3.4. Teofil: To je jak císařský triumfální vjezd!

3.5. Lukáš: Ale je to víc, zní Hosana, Požehnaný,

4.1. Teofil: To muselo být všude nadšení!

4.2. Lukáš: Ale farizeové Ježíše kritizují

4.3. a Ježíšova odpověď - ta je třeba i pro tebe, Teofile

5.1. Teofil: Cíl je blízko, Ježíš to musel prožívat úžasně

5.2. Lukáš: Žádná vítězosláva, ale prorocký nářek

6.1. Teofil: Nad chrámem, co zbořili Římané?

6.2. Lukáš: Ne nad chrámem, ale nad lidskou zatvrdlostí

VYPRÁVĚNÍ

I. MOTIVACE

Vzpomínáte si, když k vám měl přijít někdo, na koho jste se hodně těšili? Jaké to bylo? Vyhlíželi jste ho? Šli jste mu naproti? Doprovázeli jste ho při cestě? A překvapil vás také někdy někdo svým příchodem? Anebo tím, v čem a jak přijel a co potom dělal? Něco takového se přihodilo i Ježíšovým učedníkům.

II. JEŽÍŠ POSÍLÁ PRO OSLÁTKO

Blížili se k Jeruzalému. K hlavnímu městu, k cíli své cesty. Mnozí z těch, kteří ho provázeli, si s Ježíšem spojují nejrůznější naděje. Politické, vojenské, duchovní. Někteří čekají, že obnoví dávné izraelské království. Že usedne na trůn a prohlásí se za krále. A jiní zase čekají, že se postaví do čela ozbrojeného odporu proti Římanům. Že se zbraní v ruce vytáhne proti nepřítelům a bude se bít za svobodu své země. Že zvítězí anebo alespoň hrdinně padne jako mučedník.

A tu se stane něco nečekaného. Pán Ježíš posílá dva ze svých učedníků, aby mu z vesnice před Jeruzalémem přivedli oslátka. Prý, že je potřebuje. A tak oni jdou a nacházejí vše tak, jak jim jejich Pán pověděl. Odvazují oslíka, vracejí se a hlavou se jím možná honí

otázky: Proč to oslátko? K čemu? Co to všechno znamená? Ale pak si možná vzpomněli, že ve Starém Zákoně je na několika místech také řeč o oslátku. To proroci psali, že právě tak, na oslátku, má ke svému lidu přijít Mesiáš, král Izraele. Že by ten okamžik Božího příchodu, čas Božího navštívení, nastával právě teď?

III. JEŽÍŠ VJÍŽDÍ DO JERUZALÉMA

Přivedli oslátko k Ježíšovi, hodili přes ně své pláště a Ježíše na ně posadili. Jedou dál, a jak se blíží k branám Jeruzaléma, přidávají se k nim další lidé, až je provází velký zástup. Celý ten průvod ale působí dost komicky. Jen považte: Král jede na oslu! Triumfální vjezd vladaře do hlavního města by měl přece vypadat jinak. Měl by jet na koni. Měl by být oblečený ve zbroji. V rukou by měl držet pořádnou zbraň. Obklopen by měl být čestnou stráží a za ním by měl jet průvod zdatných bojovníků. Je-li Ježíš skutečně král, proč je ten jeho příchod tak „ne-královský“? Jen si to zkuste představit!? To je, jako by dnes prezident přijel na Pražský hrad ne v limuzíně, ale na kole! Nebo kdyby nějaký generál v čele své armády nejel v tanku, ale na koloběžce! Je to normální? Provokuje nás to. Co tím chce Pán Ježíš říct?

Jede v čele svých učedníků jako král – ale je jiný, než jak si ho oni představují. Tím oslíkem, na kterém jede, dává najevo, že nepřichází jako mocný vojevůdce ani jako chladnokrevný válečník. Nepřichází se zbraní, nebude se bít. Tím, že jede na oslátku, odmítá všechny falešné představy, které si s ním lidé okolo něj spojovali. Ježíš nechce být Mesiášem vítězným – generálem, národním osvoboditelem, politikem, revolucionářem, ani králem na pozlaceném trůnu. Slyšíme zde, že Pán Bůh je často jiný, než si my lidé myslíme. Často také jedná jinak, než my lidé očekáváme. V tom, jak si Ježíš tehdy počínal, se však naplnila slova proroka Zachariáše: „Král tvůj přijde k tobě, spravedlivý a spasení plný, chudý, sedící na oslu...“

IV. JÁSOT ZÁSTUPŮ A NAPOMENUTÍ FARIZEŮ

Lidé Ježíše provázejí a provolávají mu slávu. Volají: „Požehnaný král, který přichází ve jménu Hospodinově.“ Oslavují Ježíše jako krále poslaného od Boha. To je přece úkolem všech věřících lidí – i nás dnes, kteří jdeme s Ježíšem. Celá církev má oslavovat svého Pána. Církev, která mlčí, je špatnou církví. Máme chválit a oslavovat Pána Boha za to, že navštívil svůj lid a přinesl mu vykoupení. Máme se radovat a jásat jako ty zástupy. A máme

provolávat do všech stran, že Ježíš je ten „přicházející ve jménu Hospodinově“. Ale pozor! Nezapomínejme, že jásání zástupů je vrtkavé. I před Pilátem budou zástupy volat, ale něco jiného. Pán Ježíš je Mesiášem ne proto, že ho lidé oslavují, ale proto, že ho poslal Bůh. A to jako Mesiáše „tichého a pokorného“, který nesměruje k světskému trůnu, nýbrž na kříž.

Ale ne všichni se radují a ne všichni Ježíše oslavují. Tak tomu bylo vždycky. Ne všichni věří, že Ježíš přichází od Boha. Farizeové, kteří celému průvodu přihlížejí, jsou pohoršeni tím, co slyší! Jakýpak král od Hospodina? Vždyť to je rouhání. Blud. Na něco takového ten člověk nemá právo. Farizeové nevěří, že by právě on, Ježíš, mohl být tím zaslíbeným Mesiášem, o kterém mluvili proroci! Až jednou Mesiáš přijde, určitě bude vypadat jinak! Proto se na Ježíše oboří: „Napomeň, Mistře, své učedníky!“ Ale on odpověděl: „Pravím vám, budou-li oni mlčet, bude volat kamení.“ Je správné, aby takto volali a oslavovali Hospodina. Už Jan Křtitel přece říkal, že si Pán Bůh může probudit své děti i z kamení. Budou-li mlčet ti, kteří jsou tady, kteří jsou mu teď nejbližší, nastoupí na jejich místo jiní. V těch slovech o „kamenech“ je skryto varování i pro nás. Jestliže my, křesťané, kteří chodíme pravidelně do kostela a hlásíme se ke Kristově církvi, zapomeneme na Pána Boha, obrátí se Hospodin jinam. Probudí víru v jiných lidech. A oslava mu bude zaznívat z míst, kde bychom to vůbec nečekali. Obrazně řečeno: Kamení mu bude zpívat a my se budeme divit a stát opodál.

V. JEŽÍŠŮV NÁŘEK NAD JERUZALÉMEM

Radost, smích, plésání, oslavy. Taková byla atmosféra v zástupu, který se ubíral směrem k Jeruzalému. A tu najednou, když před sebou uviděl město s Hospodinovým chrámem uprostřed, dal se Ježíš do pláče. Zase jsme tím zaskočeni. Zase tomu nerozumíme. Co se to děje v tom všeobecném veselí? Namísto radosti pláč! Co to znamená: Král, který neskrývá své slzy? Ne, on nepláče nad sebou, nad údělem, který ho čeká. On pláče nad městem, ke kterému se blíží. „Kéž bys

poznalo v tento den i ty, co vede k pokoji.“ Ježíšův pláč je prorockým nářkem. Město, ke kterému přijíždí, ho nepřijme, jeho obyvatelé ho odmítnou. Představitelé města ho nakonec odsoudí a vydají k smrti. Bude odmítnut, tak jako byli odmítnuti mnozí proroci před ním. Ježíšův pláč ukazuje, že je možné se tragicky minout s Hospodinem.

Jeruzalém, hlavní město, dávné sídlo králů. S chrámem, kde se každodenně konají bohoslužby, kde se lidé klanějí Hospodinu. A nyní – když se blíží Kristus, Boží Syn a Mesiáš – město ho odmítá a připravuje mu smrt. „Kdybys jen poznalo...“ vzdychá Ježíš. Tak blízko je ti

Bůh, a ty nevidíš, je to skryto tvým očím. I ti nejvlastnější se mohou minout. I ti nejbližší mohou zůstat daleko. Ti, kteří se domnívají, že Pán Bůh je uprostřed nich. Domnívají se, že plní všechny své náboženské povinnosti, a přece jsou slepí a nechápaví. Zatvrzelí. Je to výzva i pro církve. Myslíme si, že Pán Bůh je přece v našich kostelích a modlitebnách, že my mu rozumíme ze všech nejlépe, že plníme jeho vůli, že ho posloucháme - a přitom ho můžeme přehlédnout. Ale Ježíš tu hledí ještě dál. Vidí i to, že přijde čas, kdy Jeruzalém padne a Hospodinův chrám bude pobořen. Nezůstane kámen na kameni. Slyšíme zde, že není dobré svou víru sebejistě spojit s nějakým „posvátným“ místem. Ani s lidmi, ani s institucí, ani s nějakou zavedenou zbožnou tradicí. Rozhodující je poznat a přijmout Ježíše, který přichází ve jménu Hospodinově.

Rozhodující vždy bylo a je poznat „čas Božího navštívení“.

MODLITBA

Pane Ježíši Kriste! Děkujeme, že k nám přicházíš. V tobě se setkáváme s Hospodinem. Děkujeme, že k nám přicházíš ne v světské moci a slávě, ale v pokoře a tichosti – jako král jedoucí na oslátku. Dej nám oči otevřené a srdce vnímavé, abychom tě poznali, přijali a vděčně ti provolávali slávu. Amen.

podněty pro rozhovor:

- Viděli jste nějaký film se starověkou tematikou, kde byl také zpodobněn triumf krále či císaře? Co vám taková přehlídka připomínala?
- Komu dnes obvykle lidé provolávají slávu? Je takový člověk bohatý? Vykonal také něco pro druhé?
- Jakými dopravními prostředky jezdí mocní a slavní lidé?
- Jaké souvislosti se vám vybaví, když slyšíte slovo „chorál“? (fotbalová hymna - prastará slavnostní píseň - oslava...). Víkali učedníci Ježíše chorálem?
- V kterém období církevního roku vítáme Ježíše jako toho, který přichází?

- Dá se biblická zvěst jen přednášet pomocí slov, nebo je možné ji předvést také nějak jinak
- divadelně - výtvarně? Je to v pořádku?
- Vzpomenete si na nějakou prorockou akci, kdy prorok určenou zvěst vyřizoval jako „scénku“?
- Může naše vyznání víry také někoho rozčítit a pobouřit?
- Už vás někdy napadlo při pohledu na nějakou majestátní stavbu – „z té nezůstane kámen na kameni“? Proč? - vypadala jako ruina - byla směšná ve své majestátnosti či nabubřelosti?
- Nad čím by Ježíš zvolal dnes: To neobdivujte, z toho nezůstane kámen na kameni? - nad svatovítskou katedrálou - supermarketem - národním divadlem - theologickou fakultou - továrnou na auta...?

Odkaz na pracovní list

[32 Vjezd do Jeruzaléma](#)

Odkaz na píseň

[Vítej, Jezu Kriste, z nebes vysokosti](#)

[Otevřete brány hradeb kamenných](#)

[Má duše Boha velebí \(EZ627\)](#)

[Zvedněte, brány, svrchků svých](#)

[Aj, kamení volati bude, až vjíždět bude Král](#)

[Vše, co má dýchání \(BTS16\)](#)

[Žalm 150 \(SV65\)](#)

[Vlak Boží \(SV355\)](#)

[Neskládejte v mocných naději \(EZ632\)](#)

Cílová skupina

[Mladší školní](#)

[Školní](#)

Katechetické cykly

[Pozvání na cestu - Evangelium Lukášovo](#)

Biblický odkaz (kat)

[Lukáš 19,28–41](#)

[Lukáš 13,33–35](#)

[Lukáš 21,5–6](#)